

Arrest

nr. 70 860 van 28 november 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die loco advocaat A. PALMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 juli 2010 en heeft zich op 8 juli 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 juli 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 11 augustus 2011.

1.3. Op 26 augustus 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 augustus 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Jahed Mohammed Asef, verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Hazara-origine te zijn. In 1361 (1982) werd u geboren in Herat, Afghanistan. Hoewel uw ouders de sjiietische tak van de islam aanhangen verklaart u zelf a-religieus te zijn en een humanistische levensbeschouwing te hebben. Uw ouders en twee van uw broers en uw twee zussen bevinden zich in Herat, een andere broer werd erkend als vluchteling in Canada waar hij nu studeert. £

Zelf studeerde u op het einde van 1384 (2005) af in journalistiek aan de universiteit van Herat. In Afghanistan werkte u tot 2008 als verslaggever, journalist en eindredacteur bij verschillende kranten, radio's, TV-nieuwskanalen, een maandblad en als medewerker bij de Kabul Press website. U spreekt Dari, Engels, een beetje Slovaaks en wat Nederlands.

Omwille van uw humanistische levensvisie en het tijdens een discussie in vraag stellen van de profeet Mohammed werd u in Afghanistan beschuldigd van blasfemie waarop u het land ontvluchtte en in augustus 2008 om asiel vroeg in Slowakije. Een tiental maanden en ettelijke gehoren later werd u in Slowakije erkend als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie van 28 juli 1951. U kreeg bescherming.

Na een tweetal jaren in Slowakije verbleven te hebben besloot u dat het leven in Slowakije voor u ondraaglijk was en vroeg u op 8 juli 2010 asiel in België. U verklaart dat Slowakije een land is dat niet voor zijn eigen bevolking kan zorgen, laat staan voor vluchtelingen. U verklaart dat de Slovaakse bevolking kampt met hoge werkloosheid en dat u, een buitenlander zijnde, daardoor gediscrimineerd wordt bij het zoeken naar werk. U werd immers ontslagen in de Samsungfabriek waar u korte tijd werkte omdat men er voorrang gaf aan Slovaakse onderdanen. U zou ook de Slovaakse taal nog niet voldoende beheerst hebben. U verklaart dat de financiële bijstand die u kreeg ontoereikend was om in uw levensonderhoud en in uw huisvesting te kunnen voorzien. Als ontwikkeld persoon vindt u het vreselijk dat u veroordeeld wordt tot de bedelstaf, u bent ook niet van plan om – zoals sommige anderen – te stelen om aan eten te geraken. Tot overmaat van ramp werd een niertumor vastgesteld waarvoor u in januari 2010 een chirurgische ingreep diende te ondergaan. De operatie zou niet het beoogde effect gehad hebben en u diende op driemaandelijks consultatie te gaan. Intussen werd u door de directeur van het opvangcentrum verwezen naar een opvangcentrum in het oosten van Slowakije, met name in Kosice, maar omdat u wist dat het in het oosten van Slowakije nog veel moeilijker was om te overleven weigerde u dat en verloor u hierdoor uw recht op opvang en medische bijstand. U leefde een tijdje bij een vriend maar toen die ontslaan werd verloor hij tevens zijn huisvesting en belandde u op straat. U slaagde er niet in uw gezondheidsverzekering terug te krijgen en u verliet Slowakije. Verder werd u door de Slovaken racistisch bejegend. U vindt het erg dat het leven in Slowakije slechter was dan het leven dat u had in Herat. Naar Afghanistan kunt u echter niet terug omwille van de problemen die u daar hebt. U bent verloofd met een Iraanse maar ook Iran kan geen toevluchtoord voor u zijn omdat de problemen die u had in Afghanistan op gelijkaardige wijze bestraft worden in Iran. U beseft dat economische redenen geen basis zijn voor de toekenning van een vluchtelingenstatus maar u hoopt op humanitaire gronden te kunnen beroep doen. U vreest dat u bij terugkeer naar Slowakije opnieuw in een uitzichtloze situatie zal zitten en op straat terecht zal komen zonder voedsel en zonder medische bijstand. U verwacht met uw kwalificaties in België wel aan werk te raken.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw reisdocument voor, met geldigheidsdatum tot 29/7/2011 dat afgeleverd wordt aan vluchtelingen erkend op basis van de Conventie van Genève, dat u verkregen heeft van de republiek Slowakije, u legt uw verblijfsvergunning voor Slowakije geldig tot 6/7/2014 voor waarmee u door de Shengen ruimte kunt reizen en die u om de vijf jaar dient te vernieuwen, u legt verder ook nog uw Slovaaks rijbewijs voor en een in het Slovaaks opgesteld medisch dossier van de dienst oncologie waarin de gegevens omtrent uw medisch probleem zich bevinden.

Al uw Afghaanse documenten zoals onder andere uw 'taskara' en uw perskaart bevinden zich bij de Slovaakse autoriteiten.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

Er moet in dit verband worden benadrukt dat u in augustus 2008 een asielaanvraag indiende in Slowakije en daar een tiental maanden later als vluchteling werd erkend. Als dusdanig biedt Slowakije de nodige waarborgen waaronder het verbod op refoulement naar het land waar u aan vervolging of ernstige schade zou worden blootgesteld, in casu Afghanistan. Er kan worden aangenomen dat u in

Slovakije effectieve bescherming geniet ten aanzien van uw land van herkomst, hierdoor kan u geen belang doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Afghanistan te verlaten opnieuw te laten onderzoeken.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat de bescherming die door Slovakije wordt verleend, heeft opgehouden te bestaan; of om overtuigende elementen aan te reiken waaruit blijkt dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of om aannemelijk te maken dat u ten aanzien van Slovakije een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming.

Zoals blijkt uit wat volgt, toont u zulks op grond van het geheel van de elementen in het administratief dossier niet aan. Er dient immers te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen asielmotieven zijnde het gebrek aan economische veiligheid, het gebrek aan medische zorg en de racistische manier waarop u soms bejegend werd niet van die aard zijn dat u kunt aantonen dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op 26 juni 2008 heeft het Grondwettelijk Hof gesteld dat “gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn” (GWH, nr. 95/2008, d.d. 26 juni 2008). Dit brengt met zich mee dat een asielaanvraag slechts in overweging wordt genomen indien de persoon die in Slovakije werd erkend als vluchteling duidelijk aantoont dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Uit informatie die zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat ook heel wat Slovakken zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden. Dit is het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of het loutere feit een vreemdeling te zijn. Hoewel vreemdelingen op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden vanwege werkgevers, derden of soms zelfs vanwege overheidsambtenaren, blijkt uit de informatie echter ook dat het beleid van de Slovaakse overheid gericht is op de integratie van de erkende vluchtelingen en niet op discriminatie of vervolging. Erkende vluchtelingen hebben dezelfde rechten wat betreft toegang tot de arbeidsmarkt als Slovaakse onderdanen. De Slovaakse overheid heeft meerdere initiatieven genomen om discriminatie te bestrijden (o.a. door sensibilisering en opleiding) en om de socio-economische problemen van minderbedeelde groepen op te heffen. Slovakije heeft tevens de nodige anti-discriminatiewetgeving geïmplementeerd en voorziet de nodige beschermingsmogelijkheden. Bovendien blijkt dat er ook effectief wordt opgetreden ingeval van inbreuken en bestaan er tevens organisaties die slachtoffers kunnen ondersteunen bij het indienen van een klacht.

Er kan hieruit worden geconcludeerd dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Slovaakse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Daden van vervolging moeten immers ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel een samengaan zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen waardoor het leven in het land van herkomst of van wettig verblijf duidelijk ondraaglijk wordt. Eventuele problemen in Slovakije hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan zoals gezegd geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Slovaakse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Wat uw verklaringen betreft, dient te worden vastgesteld dat de problematische situatie die u beschrijft (economische, financiële problemen en problemen omwille van discriminatie en racisme tegen vreemdelingen), beantwoordt aan een situatie van discriminatie die weliswaar afkeurenswaardig is, maar die, zoals hierboven aangegeven, op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, naar aard, intensiteit en draagwijdte niet beschouwd kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Overigens komt uit de rapporten (toegevoegd aan het administratieve dossier) duidelijk naar voor dat de twee belangrijkste belemmeringen voor toegang tot de arbeidsmarkt in Slovakije de lage geschooldheid en het gebrek aan kennis van de Slovaakse taal zijn. U, een hooggeschoold persoon, en

in staat de Slowaakse taal op een behoorlijk niveau te beheersen heeft hierdoor in principe meer kansen op de arbeidsmarkt dan andere laaggeschoolde Slovakken of vreemdelingen. Overigens dient opgemerkt te worden dat u niet ingegaan bent op de vraag van de Slowaakse autoriteiten om u in het oosten van Slowakije te vestigen omdat de huur daar betaalbaarder zou zijn. Volgens uw verklaringen is die regio er economisch nog slechter aan toe dan het westen van Slowakije waar het ook al zo slecht was. Gezien uw Slowaakse verblijfsvergunning nog steeds geldig is kan van u verwacht worden dat u zich naar ginds begeeft en dat u probeert uw leven daar op te bouwen.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaring niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden.

Wat betreft het in de Slowaakse taal opgestelde lijvige medische dossier (van een oncologische dienst) in verband met uw gezondheidstoestand en wat betreft het verlies van uw rechten op medische zorg in Slowakije dient opgemerkt dat die eveneens de door het CGVS genomen conclusie niet beïnvloeden. In dit verband dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Onverminderd voorgaande, kan tot slot gewezen worden op de mogelijkheid om een vraag tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling "kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u gezien uw erkenning als vluchteling in Slowakije niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar beslissing op een slordige wijze heeft genomen en de voorgelegde bewijzen niet afdoende heeft bekeken aangezien de zorgvuldigheidsvereiste vereist dat een overheid alle relevante bewijsstukken zorgvuldig bestudeert en mee in overweging neemt in haar beslissingsproces. Verzoeker betoogt dat in Slowakije wel een vluchtelingenstatus wordt toegekend, maar omwille van de constante slechte bejegening dit statuut een "lege" doos is. Hij stelt dat Slowakije zeer racistisch is en asielzoekers constant gediscrimineerd worden waardoor ernstige schade wordt toegekend.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en meer in het bijzonder van de materiële motivering, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de inhoud van de bijgebrachte bewijsstukken en zich doorslaggevend baseert op niet-relevante feiten.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij in augustus 2008 een asielaanvraag indiende in Slowakije en daar een tiental maanden later als vluchteling werd erkend, waardoor hij geen belang kan doen gelden om de redenen die hem ertoe aan gezet hebben Afghanistan te verlaten opnieuw te laten onderzoeken, (ii) er dient opgemerkt te worden dat de door hem ingeroepen asielmotieven, zijnde het gebrek aan economische veiligheid, het gebrek aan medische zorg en de racistische manier waarop hij soms bejegend werd niet van dien aard zijn dat hij kan aantonen dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico

loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, (iii) uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat ook heel wat Slovakken zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en dit het gevolg is van een samenloop van factoren en niet kan herleid worden tot één enkel gegeven of het loutere feit een vreemdeling te zijn, het beleid van de Slovaakse overheid gericht is op de integratie van de erkende vluchtelingen en niet op discriminatie of vervolging, zoals wordt toegelicht, (iv) hij zich voor de beoordeling van de medische elementen moet richten tot de geëigende procedure, en (v) hij de bevestiging van de hoedanigheid kan aanvragen zoals voorzien in artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (R.v.St., nr. 169.217, 21 maart 2007). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het tweede middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (R.v.St., nr. 133.153, 25 juni 2004).

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag). Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als

“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil inroepen.

2.5. Wanneer een asielzoeker op grond van het Vluchtelingenverdrag in een andere Staat als vluchteling werd erkend, heeft deze erkenning een weerslag in België omdat zij voor de Belgische overheid verplichtingen doet ontstaan die voortvloeien uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag dat het volgende bepaalt: *“Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.”*

2.6. De erkenning als vluchteling in een andere Staat impliceert bovendien dat zijn vrees voor vervolging werd onderzocht ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en blijft geldig tenzij wordt aangetoond dat de asielzoeker zijn erkenning op frauduleuze wijze heeft verkregen of dat hij niet langer de vluchtelingenstatus geniet. Bijgevolg heeft deze asielzoeker in beginsel geen rechtstreeks belang om de gegrondheid van zijn asielaanvraag ook door de Belgische overheid te laten onderzoeken aangezien de status van vluchteling reeds werd erkend. De asielzoeker zou evenwel belang kunnen hebben om in België een verblijfstitel te bekomen, maar kan deze op grond van zijn hoedanigheid van vluchteling enkel verkrijgen door de bevestiging te vragen van deze hoedanigheid overeenkomstig artikel 49, §1, 6° van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt overigens terecht gewezen op de mogelijkheid een vraag om bevestiging in te dienen met toepassing van artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.7. Het is echter mogelijk dat de asielzoeker een vrees voor vervolging koestert in het land waar hij als vluchteling werd erkend. In dat geval dient zijn asielaanvraag te worden onderzocht naar analogie met de situatie van een staatloze waarbij het land waar hij als vluchteling werd erkend dient te worden aangezien als het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats.

2.8. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Slovaakse als vluchteling werd erkend. Het blijkt niet dat hij de vluchtelingenstatus aldaar op frauduleuze wijze heeft verkregen noch dat de aldus geboden bescherming heeft opgehouden te bestaan. Bijgevolg heeft verzoeker er geen rechtstreeks belang bij dat zijn asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan zij de nationaliteit bezit.

2.9. Krachtens artikel 48/3 van de vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève “a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)”. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Wat de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker betreft in functie van het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats, dient te worden vastgesteld dat verzoekers vluchtmotief uit Slovaakse volgens zijn

verklaringen bestaat uit een gebrek aan economische veiligheid, het gebrek aan medische zorg en de racistische manier waarop hij soms bejegend werd in Slowakije, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld en toegelicht onder verwijzing naar een *“Subject Related Briefing – Slowakije”* en het rapport *“Organisation of asylum and migration policies in the Slovak Republic”* van mei 2010. In voornoemde informatie leest de Raad het volgende: *“Dankzij het beleid gevoerd tussen 2002-2006 heeft Slowakije de voorbije jaren een grote vooruitgang geboekt op economisch vlak. Slowakije is nu één van de snelst groeiende economieën van de Europese Unie (...) Toch ligt de werkloosheidsgraad in Slowakije nog steeds een eind boven het Europese gemiddelde. Daarnaast werd het systeem van gezondheidszorg in Slowakije sinds 2003 geleidelijk hervormd. (...) Ook na de hervorming bleef het niveau van de minimum verstrekte zorg gedekt door de verplichte verzekering, hoog. Wat de huisvesting betreft is er in Slowakije algemeen een groot tekort. (...) Huisvesting is ook voor de gemiddelde inkomens problematisch, inbegrepen voor groepen zoals universiteitsprofessoren, jonge artsen en andere werknemers in de gezondheids- en sociale sector. (...) Alle burgers met een permanente woonregistratie in Slowakije vallen onder de verplichte verzekering voor gezondheidszorg en hebben dus volledige toegang tot het systeem van gezondheidszorg. (...) Ondanks inspanningen van de centrale overheid blijft er een nijpend tekort aan betaalbare sociale woningen en blijven er lange wachtlijsten bestaan. (...)”*. Voorts blijken volgende beleid en beschermingsmogelijkheden te bestaan: de antidiscriminatiewet, de nieuwe strafwet van 1 januari 2006, het nationaal anti-discriminatieplan, en een multidisciplinaire expertgroep (SRB, p. 13-14). Daarnaast blijkt inderdaad dat er discriminatie is in Slowakije maar verschillende instanties en initiatieven maken het mogelijk om daar zoveel mogelijk weerstand tegen te bieden (SRB, p. 16-19). Uit het rapport *“Organisation of asylum and migration policies in the Slovak Republic”* van mei 2010 blijkt dat de erkende vluchteling volledig toegang heeft tot de arbeidsmarkt maar integratie soms moeilijk is bij gebrek aan kennis van het Slovaaks en de lage scholing van de erkende vluchteling.

Verzoekers blote beweringen dat Slowakije zeer racistisch is en asielzoekers constant worden gediscrimineerd, doen geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing die geschraagd worden door informatie toegevoegd aan het administratief dossier of aan de gevolgtrekking die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de informatie over Slowakije verbonden heeft. Indien uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat de algemene situatie voor iedereen, maar in het bijzonder voor minderheidsgroepen zoals bijvoorbeeld de Roma, waarvan velen het slachtoffer zijn van discriminatie of in precare levensomstandigheden leven, moeilijk blijft of zelfs zorgwekkend is, is deze algemene situatie niet van die aard om te besluiten dat ieder lid van een minderheidsgroep, in casu een erkende vluchteling uit Afghanistan, louter omwille van zijn etnische toebehoren een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Uit de toegevoegde informatie blijkt ook nog dat het beleid van de Slovaakse autoriteiten niet gericht is op uitsluiting of discriminatie doch wel op integratie in het politieke, sociale en economische leven. Er worden gestaag diverse maatregelen op touw gezet om bevordering op het vlak van politieke participatie, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting, tewerkstelling, sociale zekerheid, gelijke rechten te realiseren. Hoewel dit een werk van lange adem is dat overigens beïnvloed wordt door tal van factoren die het loutere etnische aspect overstijgen (cf. algemene economische malaise), worden er niettemin concrete resultaten geboekt. Uit het geheel van de gegevens dat voorhanden is, kan bijgevolg niet worden afgeleid dat er ernstige aanwijzingen zijn waaruit blijkt dat verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet zou lopen in geval van terugkeer naar Slowakije noch dat hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of wil stellen. Er zijn tenslotte geen gegevens voorhanden dat de situatie in Slowakije van dien aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

2.10. Wat verzoekers medische problemen betreffen moet verzoeker, in het licht van de subsidiaire bescherming, een beroep doen op de procedure zoals voorgeschreven door artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In de voorbereidende werken wordt over dit wetsartikel het volgende gesteld: *“(…) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België*

moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)" (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, p. 9-10).

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS